

NATTVARDEN

 Ett rörande budskap, som Broder Pearry gav oss just då från Guds Ord. Hur sant är det inte, att "Vi begränsar Gud och bestämmer tider för Gud. Och Han är evig, det kan vi inte göra." Så ikväll ser vi fram emot nånting annat nu, det är nattvarden.

² I tre år väntade jag på att det skulle bli en församling i Tucson, men nu är den här. Ja, vi är — vi är här. Så vi tackar Herren, Han lät oss bara vänta tills vi kunde sätta värde på den.

³ Nu är det en sak jag skulle vilja säga precis innan vi börjar med nattvarden, det är att jag tror att vi har sett tillräckligt i vår tid, som vi lever i, så att vi verkligen borde ge allt, hela vår varelse åt Gud. Vi — vi borde verkligen tjäna Gud. Jag tror att Han har välsignat oss med det direkta svaret till Skriften. Som Broder Pearry uttryckte det för några ögonblick sen, att vi — vi är — vi är framme vid den tiden. Vi är inte blinda, vi — vi — vi ser att vi är här, vi — vi har kommit fram.

⁴ Och vi kan också se oss omkring och se hur det mänskliga förståndet håller på att lämna människorna. Så vi — vi kan inte bli kvar här så mycket längre, då skulle vi vara på ett veritabelt sinnessjukhus, hela världen skulle vara där. Förstår Ni? Så vi — vi är vid ändens tid.

⁵ Som Broder Pearry avslutade där uppe nu, då vi ser att de här sakerna är sanna, ser att det är sant, det är ingen myt. Det är inte bara nånting vi inbillar oss. Det är nånting, som har blivit oss givet direkt genom Guds Ord och har uppenbarats offentligt inför oss, så att vi vet att vi är här. Vi — nu vet vi inte hur länge, för vi kommer åter igen tillbaka till att se efter, ser Ni, vad klockan är slagen. Men vi är . . . vi vet att vi — vi är här, vi är vid den tiden. Om det är Guds tid, skulle jag tro . . .

⁶ Någon gav en liten analys en gång, som sa att om Gud hade fördragsamhet med honom ifråga om . . . Om Han skulle fördela tid, så skulle tu . . . — tusen år är bara en enda dag. Så om en människa levde sjuttio år, skulle det bara vara några minuter av Guds tid. Förstår Ni? Ja, och han sa att om det var fyrtio år, det skulle nästan inte betyda nån tid alls, Han skulle kunna blinka med Sitt öga. Förstår Ni? Ser Ni, det är precis så fort det går, alltsammans, om det skulle vara tilldelad tid. Men Han har ingen tid. Så Han är bara Den Evige.

⁷ Jag tror det var Sarah där bak . . . eller, nej, Joseph, här om kvällen, som sa till mig och Broder Pearry, han sa: "Pappa, var, när kom Gud in på scenen? Varifrån kom Han?" Förstår Ni? "Han måste ju ha en början, eller hur? Måste Han inte börja någonstans?"

8 Jag sa: ”Nej. Vad som helst, som har en början, har ett slut, men det är det, som inte har någon början, som inte har något slut.” Men naturligtvis, han är tio år gammal, det där var ett – en rejäl tugga för honom. Förstår Ni? Och hur skulle han kunna svälja det där, förstå att nånting aldrig började? Inte bara för honom, det är svårt för mig också. Ser Ni, det där är en riktigt stor portion för mig, hur det nånsin kunde börja.

9 Nu ska vi strax ge akt på nånting här, som verkligen är heligt.

10 För några dagar sen kallades jag till några mycket fina kristna gentleman, som – som aldrig tagit del av det här, och han förstod att vi tog nattvarden bokstavligt. De tar vad de kallar ”andlig kommunion”. Och, vad *kommunion* beträffar, skulle jag säga att det går an, för *kommunicera* är ”att tala med”, ser Ni. Och brodern gav mig det här bibelstället och sa: ”Broder Branham, tror Du nu inte . . .”

11 Orsaken till att jag säger det här . . . Är det allright, Broder Pearry? [Broder Pearry Green svarar: ”Visst!” – Red.] Ser Ni, orsaken till att jag säger detta är att Ni ska förstå vad Ni gör. Man . . . Om man går in i nånting i blindo, vet man inte var – vad man gör. Man kan inte ens vara säker om man inte vet vad man gör. Men man måste förstå vad man gör och varför man gör det.

12 Han sa: ”Om vi nu tar Guds Ord, är det då inte Gud vi tar?”

13 Jag sa: ”Exakt rätt, min herre, det är sant. Men vi läser här, att de faktiskt . . . Paulus lärde att man ska ta Herrens nattvard bokstavligen. ’Gör detta till min åminnelse’, sa Jesus. ’Så ofta Ni tar den till min åminnelse, förkunnar Ni Herrens död tills Han kommer.’” Förstår Ni? Så nu måste vi ta den.

14 Vi förstår, att Paulus, som instiftade den i Församlingen, var Nya Testamentets profet. Petrus, Jakob, Johannes, allesammans, (å, Matteus, Markus, Lukas) de skrev vad Jesus gjorde, som skrivare. Men Paulus satte det på sin plats, han var – han var Nya testamentets profet. Precis som Moses gick ut i öknen för att få inspiration till att skriva de – de fem böckerna om – om . . . Bibelns första fem böcker, ja, så gick Paulus också ut i öknen och fick inspiration från Gud till att ställa i ordning den nytestamentliga Församlingen och jämföra Den med det Gamla.

15 Under detta hade de offerlammet, så att Israel behöll detta som ett minnesmärke. Det användes faktiskt en enda gång, då de kom ut ur Egypten. Men sedan behöll de det som ett minnesmärke hela vägen fram genom tiderna. Så, om ”lagen är en skugga av de ting som ska komma”, ser Ni.

16 Nu tror jag verkligen att *kommunion* (det vi kallar ”kommunion”, nu) är att . . . är ”Herrens Nattvard”.

17 Vi har nu bara tre fysiska gudomliga befallningar efterlämnade åt oss: En av dem är — är Nattvarden, fottvagningen, vattendopet. Det är bara de tre sakerna. Det är fullkomligheten, tretalet, ser Ni. Och det är de enda tre befallningar vi har. Vi inser att det där var vad som gavs oss av Paulus i Nya Testamentet.

18 Om vi nu skulle säga: "Nattvarden borde bara vara att ta emot Ordet", tror jag inte att någon har rätt att ta Herrens Nattvard förrän han har tagit in Herrens Ord i sitt hjärta. Förstår Ni? För jag ska . . . Jag ska läsa nånting för Er om några ögonblick, så får Ni se. Märk nu detta! Då, ja då skulle vi — vi skulle . . .

19 På samma grunder skulle vi absolut kunna försvara Frälsningsarmén. De tror inte på någon form av vattendop, de säger: "Vi behöver inte det." Om vi nu inte behöver vattendopet, varför låter vi då döpa oss? De säger: "Vattnet kan inte frälsa en, det är Blodet, som frälsar en."

20 Jag håller med om det. Det — det där är riktigt, det är Blodet som frälsar en, inte vattnet. Men vi *måste* ta emot vattnet som ett utvändigt erkännande av att ett invändigt nådens verk har skett. Förstår Ni? Det måste vi ifråga om nattvarden också!

21 Då vi har tagit in Herren, vårt offer, i oss, som en andlig Födelse i oss, och Hans Kropp, lever vi genom Honom genom Ordet, då bör vi också symbolisera det för att det är en befallning. "Gör sinnesändring allesammans och låt döpa Er i Jesu Kristi Namn till era synders förlåtelse!"

22 Paulus sa: "Jag har från Herren unfått detta, som jag också har meddelat Er: 'att Herren Jesus i den natt, då Han blev förrådd, tog bröd och bröt det och gav det till lärjungarna och — och sa: 'Ta och ät, gör detta till min åminnelse.' För så ofta Ni tar detta bröd, förkunnar Ni Herrens död till Han kommer.'" Nu finner vi att, i det där hade de folk, som kom och . . .

23 Den här dyrbara brodern, en mycket kär broder, han kom och han sa: "Jag har aldrig — jag tog den aldrig, Broder Branham, Jag förstår inte vad det är." Han sa: "Jag har fått lära mig annorlunda."

24 Jag sa: "Men kom ihåg att vi medger, att Paulus satte det på plats i den tidiga kristna Församlingen. De gick från församling . . . från hus till hus, bröt brödet i hjärtats enfald osv." Jag sa: "Nu satte Han det faktiskt i Församlingen. I Gal. 1:8 sa han: 'Om en ängel från Himmelen kommer och säger nånting annat, så vare han förbannad', ser Ni. Ser Ni, samme man, som fick dem att låta döpa om sig igen från Johannes dop till att döpas i Jesu Kristi Namn."

25 Ser Ni, det finns tre saker, som vi måste — tre saker, som vi måste göra som symboler: Herrens nattvard, fottvagningen, vattendopet. Förstår Ni? Det finns . . .

26 Man säger: ”Nja . . .” Frälsningsarmen, nu, de tar det från utgångspunkten: ”Den döende rövaren, då han dog var han inte döpt, ändå sa Jesus att han skulle vara i Himlen.” Det är exakt sanningen. Exakt. Men, ser Ni, han — han — han kände inte igen Jesus förrän just där i den stunden han skulle dö. Förstår Ni? Det var det enda — det var enda tillfället han fick. Han — han var rövare, han var borta, han var utanför. Och han, så snart han såg det där Ljuset, kände han igen det: ”Herre, tänk på mig!” Och Jesus . . . Det där var sant.

27 Men för Dig och mig, som vet att vi borde låta döpa oss, och vägrar att göra det, då kommer det där att stå emellan Dig och Gud. Samma sak med nattvarden!

28 Då vi nu tar denna nattvard, är det inte bara att: ”Jag kommer fram här och ska äta lite bröd, och jag ska tro att jag är en kristen.” Utan, om Ni la märke till det, så säger Bibeln: ”Den som äter och dricker *på ett ovärdigt sätt* försyndar sig på Herrens Blod och Kropp.” Förstår Ni? Man måste leva ett liv, som — som . . . inför människorna, som . . . och inför Gud och människor, som visar att man är — att man är uppriktig.

29 Bara ett ögonblick till nu. I Gamla Testamentet, där offret blev ett — en lag eller ett påbud. Och likaså är vattendopet ett påbud, likaså är fottvagningen ett påbud, likaså är Herrens nattvard ett påbud. ”Välsignad vare den, som håller alla Hans lagar, håller alla Hans bud, så att han får rätt att gå in till Livets Träd.”

30 Lägg nu märke till ifråga om det här, att första gången, då det först blev ett Guds påbud att komma med ett offer till församlingen, och till templet och altaret, och offra sin gåva, och - och för sina synder, offret av ett lamm! Å, jag kan precis föreställa mig hur jag ser hur en judisk broder kom vägen fram, han visste att han var skyldig och han går till altaret eller för fram sin feta tjur eller unga tjur, eller vad han nu hade, eller en vädur, ett lamm, nånting. Han hade tagit det med sig vägen fram precis så uppriktigt han kunde komma, han gick fram dit och höll Guds lag precis så uppriktigt han kunde.

31 Så la han sina händer på det och bekände sina synder och prästen la detta (hans synder) på lammets, och lammets hals skars av, och — och så dog det för honom. Då han låg där, det lilla lammets sparkade och blödde, hans händer var fulla av blod, och det stänkte över hela honom, (medan det lilla lammets bräkte och dog), insåg han att han hade syndat och nånting måste dö i hans ställe. Därför erbjöd han det här lammets död i stället för sin egen död. Ser Ni, lammets död i hans ställe. Så mannen gjorde det i uppriktighet i djupet av sitt hjärta.

32 Till sist upprepades det om och om igen, det hände om och om igen tills det till sist blev en tradition. Guds bud blev en tradition för människorna. Och så kom han ner hit: ”Tja, låt

oss se, det är *den och den dagen* idag, det är kanske bäst jag går ner. Joo, det är bäst jag offerar en — en ung tjur.” Han gick ner: ”Jaha, Herre, här är min unga tjur.” Ser Ni, det är ingen uppriktighet i det, det finns ingen förståelse i det.

³³ Nu vill vi inte ta nattvarden på det sättet. Det är samma sak då vi kommer till Herrens bord.

³⁴ Jesaja 35... Nej, ursäkta mig, Jesaja 60... Låt mig ta tillbaka det där! Jag — jag — jag tror det är Jesaja 28, det är där vi hittar det där. Jag är ganska säker på att det är rätt kapitel. Han sa: ”Regel måste stämma med regel och rad med rad med rad, lite här och lite där. Håll fast vid det, som är gott! Med stammande läppar och andra tungomål ska jag tala till detta folk. Och detta är Vilan.”

³⁵ Han sa: ”Alla Herrens bord har blivit fulla av spyor. Vem kan jag undervisa om Läran? Vem kan jag få att förstå?” Förstår Ni? Jag tror det var rätta bibelstället, Jesaja 28 [King James övers. — Övers.]. ”Vem kan jag undervisa om Läran?” Förstår Ni? ”Borden”.

³⁶ Nu finner vi idag att det här härliga, som vi ska göra ikväll till åminnelse av Hans död och Hans Kropp, som vi tror att vi äter dagligen, eller just har ätit, som vår Broder predikade för oss. Då vi tar Guds Ord, tror vi Det av hela vårt hjärta. Vi ser Det uppenbarat, vi ser att det är givet till oss, vi ser det bevisat, vi känner det i våra liv. Och vi måste komma till detta med djup kännedom om vad vi gör, inte bara för att det är en befallning.

³⁷ Man går till kyrkan, och många gånger delar de ut nåt keks eller nåt slags — nånting, bryter det, och ljust bröd eller — eller nånting, och — och bryter det. Och folk som röker, dricker, allting annat, därför att de är med i församlingen kommer de och tar Herrens nattvard. Å, det där är orenlighet inför Gud!

³⁸ Till och med offret, sa Han, ”Era högtidsförsamlingar och Era offer blir en stank i min näsa.” Ändå hade Han befallt dem att offra det där offret. Men som de behandlade det, blev det en stank, stank i Hans näsa (Hans näsborrar), just detta offer, som Han påbjöd.

³⁹ Det är på det sättet vi tar Guds Ord, alltför många så kallade kristna idag gör det. Vi står här uppe och undervisar i Hans Ord och säger: ”Jesus Kristus är inte densamme igår, idag och i evighet”, och undervisar om det, som Han lovade oss att Han skulle infria, och säger: ”Å, njaa, det där var för nånting annat”, då blir vår högtidliga tillbedjan bara en stank i Hans näsa. Han kommer inte att ta emot den, inte på några villkor. Det är orsaken, våra traditionella vanor!

⁴⁰ Man tar inte Herrens nattvard som en tradition. Man tar Den för att det är Guds kärlek i ens hjärta, för att hålla Guds bud. Ser Du, det är därför man tar Den.

41 Så om Du inte tar Den i uppriktighet, utan bara för att det är en tradition: ”Tja, vår församling firar nattvard en gång varje söndag, eller en gång i månaden eller två gånger om året.”, och Du går fram och säger: ”Tja, det är min tur.”, och – och sen tar nattvarden, å, då är det en stank för Gud! Ser Ni, det där är bara en tradition.

42 Precis som med vad som helst annat, man – man måste vara uppriktig. Gud vill ha djupen i ens hjärta. Kom ihåg att just den Gud, som satte Dig här på jorden, är Den som Du tjänar! Förstår Du?

43 Du gör det här, därför att Han sa så, för att det är Hans befallning. Så vi vill komma fram i djup uppriktighet, då vi vet att det är genom Guds nåd vi har blivit frälsta. Och vi – vi älskar Honom och vi kände Hans Närvaro, och vi – vi ser hur Den förvandlar våra liv. Vår – hela vår varelse förvandlas. Vi – vi – vi är andra människor. Vi lever inte som vi brukade, vi tänker inte som vi brukade.

44 Liksom i Boken här, och stället där vi talade om de – de två Böckerna, som är En, Livets Bok. Den första boken, som kom fram, var då Du föddes, det var Din naturliga födelse. Förstår Du? Men så en gång, för länge, länge sen, fanns ett litet Livsfrö, som jag förklarade för några av de unga systrarna hemma i eftermiddags. Ser Ni, det var ett litet Livsfrö, som låg där, så att man undrar: ”Var kom det ifrån? Vad – vad är de här underliga sakerna?”

45 Jag sa detta, tog mig själv som exempel, som om man skulle säga: ”William Branham, nåja, för fyrtio år sen, den William Branham, han är inte densamme ikväll.” Om nån där bak skulle säga: ”William Branham, han var en riktig lymmel.”, ser Ni, för jag föddes av Charles och Ella Branham. Enligt deras natur var jag en syndare, jag kom till världen som lögnare och alla världens vanor fanns där i mig. Men djupt där inne fanns det också en annan, förutbestämd, natur närvarande, ser Ni, inlagd där av Gud. I denna samma kropp, ser Ni, två naturer där inne.

46 Nå, jag brydde mig bara om den ena. Då den växte upp, jollrade jag som en baby: ”Da – da.” Innan man visste ordet av, blev jag en lögnare, blev allting annat, som en syndare är, för jag uppfostrades på det sättet. Men djupt där inne fanns en liten gnutta Liv hela tiden.

47 Jag brukade minnas, som liten pojke . . . (Jag hoppas att jag inte håller på för länge. Men då jag vet . . .) Då jag satt ute i . . . på – på bäckkanten, och jag satt där och såg mig omkring om kvällen. Pappa och mamma, de har gått bort nu till sin vila. Och på den tiden var de syndare, det fanns ingen kristendom alls i våra hem. Och oj, oj, dryckenskap och fester och hålligång. Det gjorde mig sjuk, jag tog min – min lykta

och min hund och gick till skogen, för att stanna där hela natten. Om vintern jagade jag tills festen var slut, kanske i morgongryningen. Kom hem, om det inte var slut, låg jag på taket till ett skjul och sov, i väntan på att det skulle bli ljust.

48 Så tänkte jag på hur jag ibland, då jag var där ute om sommaren, hämtade mina grenar och stack ner dem till ett litet vindskydd, och om det regnade, låg jag där och hade spöna ute i vattnet för att fiska. Min gamla hund låg också där. Jag kunde säga: "Se här! Du vet, i vintras slog jag läger just här en natt, jag gjorde upp eld just här, då jag väntade på min gamla hund här vid trädet, och jag hade en eld här. Det var fem tums tjäle i jorden. Men, lilla blomman, var kom Du ifrån?" Förstår Ni? "Ja, och var kom Du ifrån?" Vem kom hit ut och planterade Dig? Och vilket drivhus hämtade de Dig ur? Eller — eller hur var det, var kom Du ifrån?" Förstår Ni? Den där lilla blomman. Jag kunde säga: "Å, det var fruset och allting, och jag gjorde upp eld här ovanpå. Förutom frosten blev det hett där från en stor stock och jag brände Dig. Och ändå är Du här, och du lever. Var kom Du ifrån?"

49 Vad var det? Det fanns en annan William Branham. Förstår Ni? En liten gnutta Ewiget Liv där inne, från — av Guds gener, Guds Ord, som var nedlagt där inne. Var och en av er kan komma ihåg liknande saker. Ser Ni, Det verkade.

50 Såg sen upp mot träden, och jag tänkte: "Löv, jag såg Dig falla av i fjol, och varför är Du tillbaka där igen? Var kom Du ifrån? Vad förde Dig hit?" Ser Ni, det var det där Eviga Livet, som verkade i kroppen.

51 Så en dag då jag gick vidare, talade den där Rösten: "Rök eller drick aldrig, osv." Och de unga männen och allesammans blev äldre. Ser Ni, det var Nånting, som rörde på Sig.

52 Men så plötsligt tittade jag upp, och jag sa: "Jag är inte Charles och Ella Branhams son. Det är Nånting, som ropar." Liksom min lilla örn: "Jag är ingen kyckling. Det finns Nånting där uppe någonstans. Å, mäktige Jehova, vem Du än är, öppna! Jag vill komma hem. Det finns Nånting i mig, som ropar."

53 Då blev jag född på nytt. Det där lilla Livet låg där, vattnets liv hälldes på Det, då började Det växa. Nu blev det där gamla livet förlåtet, kastat i Guds glömskas hav, så att det aldrig mer skulle kommas ihåg emot mig. Förstår Ni? Nu står vi rättfärdiggjorda (som om vi aldrig hade syndat) i Guds Närhet.

54 Så då vi kommer till Herrens bord, måste vi komma i vördnad, kärlek och respekt: "Se, var vi skulle ha varit om det inte hade varit för Honom!" Förstår Ni? Titta var det skulle. . .

55 Det är därför, tror jag, Paulus säger detta: "Därför, då Ni kommer tillsammans för att äta, så vänta på varandra!" Det vill

säga, med andra ord, vänta bara några minuter, be, rannsaka Dig! Och om Du vet att det finns en broder där inne, som just håller på att göra nånting som är fel, eller nånting, så be för honom också. Förstår Ni? Ser Ni, ”vänta på varandra”, vänta bara en minut, be! Om det finns några känslor, som står emellan Er eller nånting, gör inte — gör det inte — gör det inte, gå och gör upp det där först. Förstår Ni? Gå och rätta till det där först, för de vill komma hit precis så äkta som vi kan vara, och våra tankar om varandra och till Gud, och till varandra, och så kommer vi in i gemenskapen runt Herrens bord. Förstår Ni?

⁵⁶ Och vi gör det här för att vi tackar Honom och gör det tillsammans. Äter brödet tillsammans, dricker vinet tillsammans, som Hans Blod och Hans Kött.

⁵⁷ ”Om Ni inte äter Människosonens Kött och dricker Hans Blod, har Ni inget Liv i Er.” Förstår Ni? Ser Ni, det är vad Bibeln säger. Om Ni inte gör det, finns det inget Liv där. Förstår Ni? Då visar Du, mer eller mindre, att Du skäms för att identifiera Dig som en kristen, på grund av det liv Du lever. Och så är det här verkligen avslöjandet. Om Du då inte gör det, har Du inget liv. Om Du gör det på ett ovärdigt sätt, försyndar Du Dig på Herrens Kropp.

⁵⁸ Samma sak med vattendopet. Om vi säger: ”Vi tror på Jesu Kristus, Han frälste oss från synden, och vi låter döpa oss i Jesu Kristi Namn,” å, vi drar — vi drar vanära över Honom, om vi gör det som är fel, och vi — vi kommer att få betala för det. Och en annan sak, då vi gör så, försöker vi bekänna det ena och göra det andra.

⁵⁹ Det är det, som är problemet med oss idag. Vad jag tror . . . Jag säger ”vi”, mig och den församling Herren Gud har låtit mig tala till i dessa sista timmar, eftersom vi tror, att vi är i avslutningstiden. Vi tror att Gud har gett oss ett Budskap. Det har förordnats av Gud, Det har bevisats av Gud, Det har visats av Gud. Nu måste vi komma till Honom med vördnad och med kärlek, och med — med hjärtats, sinnets och själens renhet.

⁶⁰ Som Ni vet, kommer den stunden snart att komma, då — då det mitt ibland oss kommer att . . . Den Helige Ande kommer att tala, liksom Han gjorde med Ananias och Safira. Kom ihåg, ser Ni, den stunden håller på att komma. Förstår Ni? Och vi är . . . Kom nu bara ihåg detta, ser Ni, att Gud kommer att bo ibland Sitt folk. Det är det Han vill göra nu.

⁶¹ Vi kan ta emot Budskapet, som om man säger . . . Om jag vore en ung man och — och sökte efter en hustru, och jag kunde finna en hustru och jag sa: ”Hon är alldeles fullkomlig. Hon är en kristen. Hon är en dam. Hon är allt detta, jag litar på henne.” Det spelar ingen roll hur mycket jag litar på henne, hur mycket jag tycker hon är trevlig, jag måste ta emot henne, hon måste ta emot mig, ser Ni, på de här högtidliga löftena.

⁶² Ja, det är samma sak vi finner att Budskapet är. Vi ser att Det är rätt. Vi ser att Gud bevisar att Det är rätt. Det är fullkomligt rätt. År efter år, år efter år, fortsätter Det rätt, fortsätter rätt. Allting Det säger sker precis exakt som Han sa. Nu vet vi att det är rätt, men, ser Ni, gör det inte från en intellektuell ståndpunkt! Om Du gör det, får Du en andrahandsreligion. Förstår Ni? Vi vill inte ha någon andrahandsreligion, nånting som någon annan har upplevt och vi skulle leva på — på deras vittnesbörd.

⁶³ Som jag tror det var Jesus, som sa till Pilatus, nånting, ett ord jag tänkte på, och Han sa där för bara några ögonblick sen: "Vem sa Dig detta?" Eller: "Blev det uppenbarat för Dig? Hur fick Du veta det här?" med andra ord. Jag vet inte just nu vad ordet är, det är länge sen jag läste det, men: "Hur — hur fick Du veta detta? Vad? Hur? Vem uppenbarade detta för Dig?" Om att han var Guds Son. "Vem uppenbarade det för Dig? Var det någon människa, som sa Dig det där? Eller," som Jesus sa, "är det min Fader i Himmelen, som har uppenbarat Det för Dig?" Förstår Ni? Förstår Ni? "Hur lärde Du Dig det, i andra hand eller är det en fullkomlig uppenbarelse från Gud?"

⁶⁴ Är den här nattvarden bara nånting jag går fram till, ett påbud: "Å, alla de andra tar det här, jag gör det också." Det är en uppenbarelse att jag är en del av Honom och jag är en del av Er och jag älskar Er och jag älskar Honom, och vi tar detta tillsammans som en symbol för vår kärlek till Gud och vår kärlek till och gemenskap med varandra.

⁶⁵ Nu vill jag läsa litet från Skriften. Och då antar jag... Var... Hur Broder Pearry än vill ha det idag. Jag önskar att Du ville läsa det tillsammans med mig, om Du har Din Bibel. 1:a Korintierbrevet, 11:e kapitlet, och början på 23:e versen.

⁶⁶ Och så har vi i vårt Tabernakel alltid hållit detta och även fottvagningen, alltid, för de går hand i hand, hör ihop. Jag tror brodern annonserade det här "på onsdag kväll" på grund av folkskarorna och att Ni inte hade... hade tillräckligt med plats för att få in människorna till fottvagning, de kommer att hålla — hålla detta på onsdag kväll.

⁶⁷ 23:e versen i 11:e kapitlet i 1 Korintierbrevet nu, lyssna till Paulus nu! Kom nu ihåg och håll det här i minnet, Galaterbrevet 1:8: "Om vi eller en ängel från Himmelen predikar något annat evangelium för Er," (än det här Evangeliet, som han hade predikat), "han vare förbannad." Förstår Ni?

Ty jag har från Herren undfått detta, som jag också har meddelat Er, att Herren Jesus i den natt Han blev förrådd tog bröd,

*och, då Han hade tackat Gud, bröt han det, ... sa:
"Ta och ät, detta är min Kropp, som blir bruten för Er.
Gör detta till min åminnelse!"*

68 Låt mig nu stanna just här och säga: Men att ta Jesu Kristi Kropp i nattvarden, det betyder inte att nattvarden *bokstavligen* är Kristi Kropp. Det där är katolskt. Jag tror inte att det är riktigt. Jag tror att det är bara ett påbud, som Gud gav oss, ser Ni, det är inte den verkliga kroppen. Det är . . . Det är nu bara en liten bit nattvardsbröd. Det är bara ett påbud.

69 Inte heller tror jag, att Jesu Kristi dop (i Jesu Kristi Namn) i vatten förlåter ens synder. Jag tror inte att man . . . Jag tror att man kunde låta döpa sig hela dagen lång . . . Jag vet, att det kanske finns folk, som sitter här, som kommer från The Apostolic Church, eller, jag menar The United Pentecostal Church, där de lär detta. Men, ser Ni, jag — jag tror inte att vattnet förlåter synder. Om det vore så, dog Jesus förgäves. Förstår Ni? Jag tror att det är bara ett Guds påbud, ser Ni, för att visa, att man har blivit förlåten. Men att döpas till pånyttfödelse, nej, jag — jag — jag tror inte på det. Jag tror inte, att vatten förlåter synder.

70 Inte heller tror jag att det här brödet och vinet har nånting att göra med Dig, Du håller bara ett bud, som Gud har påbjudit att vi ska hålla. Förstår Ni? Det är riktigt. Jag tror det är samma sak med vattendopet. Jag tror att det är tvingande för oss att göra det, att Han hade gjort det alltsammans som ett exempel för oss. Och Han gjorde det här som ett exempel för oss. Och han tvättade fötter som ett exempel för oss.

71 ”På samma sätt också”, 25:e versen nu:

På samma sätt tog Han också kalken, och då Han hade ätit, och sa: ”Denna kalk är det nya testamentet i mitt blod. Gör detta, så ofta Ni dricker den, till min åminnelse.

Ty så ofta . . . (Kom ihåg nu!) . . . Ty så ofta Ni äter detta bröd och dricker denna kalk, demonstrerar Ni Herrens död tills Han kommer. (Hur länge? ”Tills Han kommer!” Förstår Ni? Förstår Ni?)

Därför, vem som helst, som äter detta bröd och dricker denna Herrens kalk på ett ovärdigt sätt, försyndar sig på Herrens Kropp och Blod.

72 Låt mig stanna bara en minut! Orsaken till att han sa det här, Ni la märke till att i en annan vers här, ett annat kapitel, sa han: ”Jag förstår, att då Ni — då Ni kommer tillsammans, så äter Ni, blir till och med druckna, vid Herrens bord.” De missförstod det, ser Ni. De bara glufsade i sig, ser Ni. Precis som folk gör idag, bara lever vad slags liv som helst och tar den. Förstår Ni? Han sa: ”Ni har ju hem att äta i, ser Ni. Men det här är ett påbud, som vi bör hålla, ser Ni.” Nu:

Men låt människan rannsaka sig själv, och låt henne sedan äta av brödet och dricka av kalken.

Ty den, som äter och dricker på ett ovärdigt sätt, äter och dricker fördömelse över sig, då han inte aktar på Herrens Kropp. (Förstår Ni?)

⁷³ Vad är Du? Du är en kristen, Du lever som en kristen inför alla. Och om Du tar detta och inte lever som en kristen, aktar Du inte på Herrens Kropp. Du lägger en stötesten i nån annans väg, ser Du, då de ser att du försöker göra det där och så inte lever som Du borde leva. Ser Du, Du aktar inte på Herrens Kropp. Lägg nu märke till vad det . . . vad förbannelsen över det är:

Därför är många svaga och sjukliga bland Er, och många är avsomnade. (Rätta översättningen av det där ordet, Broder Pearry, är "döda". Förstår Ni? Förstår Ni, "många är döda".)

För om vi — för om vi dömde oss själva, skulle vi inte bli dömda. (Ser Ni, om vi dömer oss själva, blir vi inte dömda. Förstår Ni?)

Men då vi blir dömda, tuktas vi av Herren, för att vi inte ska bli fördömda tillsammans med världen. (Ser Ni, inget som fäster oss vid världen.)

Därför, mina bröder, då Ni kommer tillsammans för att äta, så vänta på varandra! (Förstår Ni?)

Och om någon är hungrig, låt honom äta hemma, så att Ni inte kommer tillsammans till fördömelse. Och resten ska jag ordna då jag kommer. (Förstår Ni?)

⁷⁴ Med andra ord nu, kom inte bara för att ta det som en . . . Som jag sa för en stund sen, om hur judarna, deras offer, de . . . Det var underbart, det var givet av Gud, men det kom dithän att de inte gjorde det i uppriktighet och vördnad och i ordning, då blev det bara . . . Det blev en — en stank i Hans näsa.

⁷⁵ Nu är det samma sak då Vi kommer för att ta Herrens nattvard, att vi måste veta vad vi gör då vi kommer. Precis som då man går i vattnet för att bli döpt i Jesu Kristi Namn, man vet vad man gör, man sätter in i församlingen det, som Gud har lagt i en, Kristus.

⁷⁶ Då vi tar detta, visar det för församlingen att: "Jag tror vartenda Guds Ord. Jag tror att Han är det Livets Bröd, som kom ner från Himmelen från Gud. Jag tror att vartenda Ord Han säger är Sanningen. Och jag lever efter Det, så långt jag vet, och Gud är min Domare. Därför, inför mina bröder, inför mina systrar . . . Jag — jag svär inte, jag förbannar inte, jag gör inte de här sakerna, för jag älskar Herren, och Herren vet det och bär vittnesbörd om mig. Därför tar jag inför Er del av Hans Kropp, så att jag vet, att jag inte blir fördömd tillsammans med världen." Ser Ni, var så goda, då är det en välsignelse.

⁷⁷ Och kom ihåg, jag skulle kunna ge Er många exempel på det här, då jag har tagit det där och förklarat det i ett sjukrum och fått se dem helade.

⁷⁸ Kom ihåg, att då Israel tog förebilden till detta, hade de rest fyrtio år i öknen och deras kläder blev aldrig utslitna, och de kom ut utan en – en enda svag ibland sig, med två miljoner människor som en förebild till detta. Nå, vad ska då motbilden göra? Om ett offerdjurs kropp gjorde detta för dem, vad skulle då inte Jesu Kristi Kropp, Emanuel, göra för oss? Låt oss bara vara vördnadsfulla då vi kommer. Låt oss vara precis så vördnadsfulla som vi bara kan, då vi kommer.

NATTVARDEN SWD65-1212
(Communion)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska söndag kväll den 12 december 1965 i Tucson Tabernacle i Tucson, Arizona, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org